

[Minister Hans Sølvhøj.]

tige områder og da heller ikke på vigtige udenrigspolitiske områder.

Jeg takker hr. Diderichsen, fordi liberalt centrum under henvisning til en argumentation, som jeg fuldt kan tilslutte mig, finder det rigtigt at slutte op om det oprindelige lovforslag.

Til hr. Per Møller vil jeg gerne sige, at der jo er den forskel på folkeforbundssituationen og FN-situationen, at medens folkeforbundspagten i sin tid overlod det til den enkelte stat at afgøre, om en krigssituation i pagtens forstand forelå, har FN-landene i og for sig på forhånd fraskrevet sig en vis suverænitet i forbindelse med vor tilslutning til pagtens art. 25, hvor man går ind på at anerkende og udføre sikkerhedsrådets bindende resolutioner. Man har altså lagt dette i hænderne på det internationale organ sikkerhedsrådet.

Nu skal disse resolutioner jo omsættes til dansk; de skal udføres på dansk grund, og derfor er der et arbejde at gøre for regering og folketing. Jeg vil da ikke sige, at jeg er uden forståelse for, at venstre kan have ængstelse for, om regeringen eventuelt skulle tolke sikkerhedsrådets beslutning anderledes, end et folketingsflertal eller afgørende kræfter i folketetinget ville gøre det. Derfor forstår jeg godt det ærede medlems spørgsmål i denne sag, og jeg vil besvare det derhen, at ved eventuelle senere tilfælde, hvor sikkerhedsrådet vedtager bindende sanktioner i henhold til art. 41 i FN-pagten, skal sagen jo ifølge lovforslaget forhandles i det udenrigspolitiske nævn. Såfremt der her spores afgørende modstand mod regeringens standpunkt, vil det være naturligt for regeringen at fremlægge sagen for folketetinget — det kan i øvrigt ethvert parti gøre.

Jeg vil have lov at udtrykke håbet om, at partiet venstre på denne baggrund og med dette tilsagn fra regeringens side måske alligevel kan tiltræde lovforslaget i den endelige form. Regeringen mener på denne baggrund ikke, at det kan være nødvendigt at tilslutte sig venstres ændringsforslag.

Per Møller: Jeg vil gerne takke ministeren, fordi han lover, at hvis der i udenrigsnævnet er afgørende modstand i en kommende situation, vil regeringen gå til folketetinget. Selv om det kan være egnet til at mindske

vore betænkeligheder, er vi dog stadig af den opfattelse, at det vil være rigtigt at fastholde den regel, at sagen umiddelbart og uden videre automatisk skal frem til behandling her i folketetinget; derfor opretholder vi vort ændringsforslag. Jeg synes ikke, der under sagens behandling er fremkommet noget, der begrundet det synspunkt, at en sådan sanktionssag har hastværk i den grad, at der ikke normalt vil være tid til at drage folketetinget ind i behandlingen af sagen. Jeg minder om, at vi nu er i slutningen af april; det var den 16. december, sikkerhedsrådet vedtog resolutionen. Lidt over en måned senere kom lovforslaget til behandling her i folketetinget, og dér har man altså givet sig god tid, for det er nu mere end 3 måneder siden. Derfor vil jeg også tro, man ud i fremtiden kan regne med, at der godt vil være tid til at benytte den normale fremgangsmåde. Ud fra disse synspunkter fastholder venstre sit ændringsforslag.

Poul Møller: Personlig har jeg den opfattelse med hensyn til den tidsrække, som hr. Per Møller nævnte vedrørende disse sanktioner over for Rhodesia, at det i og for sig har været højst ulykkeligt, at det har taget så lang tid for det danske folketeting at træffe disse beslutninger og give regeringen denne bemyndigelse. Jeg vil ikke på forhånd kunne sige, at vi altid kan bruge 3-4 måneder eller 2-3 uger til at gennemføre sanktioner; der kommer lange ferieperioder; og der kan opstå udenrigspolitiske situationer, hvor sanktioner er nødvendige, og hvor det er nødvendigt at gennemføre dem meget hurtigt. Det er derfor, vi i det konservative folkeparti ikke kan støtte venstres ændringsforslag. Vi mener, at det må være rigtigt, at regeringen har en sådan bemyndigelse under forudsætning af, at der finder en virkelig realitetsforhandling sted i det udenrigspolitiske nævn. Det er jo således, at det inden for det administrative felt altid vil ligge i folketingsflertallets hånd at ændre regeringens beslutninger. Tinget kan forlænges indkaldt øjeblikkelig med kort varsel også af andre partier end regeringspartiet, og man kan, når tinget er indkaldt, stille sådanne forslag til beslutning, at man kan ændre regeringens praksis og dens restriktioner, hvis man mener, den er gået for vidt, eller hvis man mener, den har misfor-